

[Portada](#) [Última hora](#) [Descobreix](#) [Jocs](#) [Seccions](#)

El meu lloc preferit de Catalunya

ARA ESTIU

Lily Brick: “És indescriptible el poder d’aquesta muntanya”

A la muralista li agrada la relació de les persones i els paisatges

Olga Vallejo

25/08/2026 - 08:00 h.

2 min

La Lily Brick i el seu fill al mural del Museu d'Art de Montserrat. ARXIU PERSONAL

La muralista Lily Brick té el cor dividit entre el poder de la muntanya de Montserrat, les seves Terres de Lleida i la inspiració que va trobar al Priorat. Explica que ha tingut el privilegi de pintar un mural de vuit metres d'ample a l'entrada del Museu d'Art de Montserrat. Va ser la primera vegada que estava a la muntanya màgica: “Sentia una cosa molt forta, és

indescriptible el poder d'aquesta muntanya. Ara entenc per què hi va gent de tot el món, s'hi senten atrets i hi tornen". Aquesta espiritualitat i la sensació que es parava el temps la van acompanyar els vint dies que hi va estar treballant. Acostumada a pintar a l'exterior i que la intempèrie s'ho acabí menjant tot, aquí va pintar a cobert reproduccions d'algunes de les obres més significatives que conté la col·lecció. "Van ser uns dies de molta pau, vaig entendre moltes coses", assegura.

Una altra de les predileccions de la muralista lleidatana són les comarques de Lleida. Després d'haver-hi pintat a totes, ha descobert que és un territori amb molts contrastos. Li agraden els grocs extrems que té, i també quan està verda, que sembla un mar de camp infinit amb la boira que puja a primera hora del matí. Argumenta que així com a través del menjar es pot descobrir la cultura que es visita, la terra té gust del que hi passa allà, i el paisatge també explica qui hi viu: "La gent de Lleida és planera com la seva orografia. Té molta immensitat, és una terra tova per on pots caminar, i els lleidatans són així, fàcils, riallers, trempats". Assegura que per sort els pobles petits encara preserven la seva autenticitat, i que cada dia se sent més enamorada, sobretot de les Garrigues.

Reconeix que cada cop més li agrada la relació de les persones i els paisatges: "A mesura que passa el temps em sento més de camp i busco persones arrelades, que entenen la terra i surten d'ella". Segurament per això es va enamorar tantíssim del Priorat. Després d'haver-hi estat tres mesos pintant, la va sobtar que li resulten familiars, com una mena de cosins dels lleidatans, "vaig tenir la sensació que els coneixia de tota la vida", recorda. Explica que són tal com raja, sense artificis ni capes, amb les mans brutes d'haver treballat la terra i la vinya. Veure i viure com es fa el vi va fer que estimés aquella zona. També va ser especial el ritual que

feia a primera i última hora del dia, que pujava dalt de tot de la Figuera, la part més alta de la comarca, coneguda com la sentinella del Priorat: “Allà sota els pins vaig veure que en línia recta, més enllà de les muntanyes i els molins de vent, es veia la Granadella, que és Lleida, on s’ubica el Museu i Centre de la Cultura de l’Oli de Catalunya”.

CONTINGUT ELABORAT PER

Olga Vallejo